1. KAPITEL

Marley, mig og det store hus

Hej, jeg hedder Balou. Jeg er en hankat. Det er mig med de grønne øjne og den meget, meget lange hale på tegningerne i bogen her.

Jeg bor sammen med min storebror Marley hos vores menneske Susanne, som Marley og mig kalder mor, når vi snakker kattesprog sammen – det kan vi nemlig godt.

Vores mor giver os mad, leger med os og kæler med os og går ture med os ... og skælder os ud, når vi laver ballade – det gør vi altså kun meget lidt, synes jeg. Det er jeg ikke sikker på, mor synes ...

I den her bog vil jeg fortælle jer om året, hvor jeg mødte min nye storebror hos vores mor i hendes hus, hvor vi troede, vi skulle bo længe.

Men det skulle vi slet ikke, viste det sig.

Jeg ankom i en blå kasse til det sted, hvor min mor og min storebror Marley boede. Jeg kan ikke lide at køre i bil, og jeg var blevet kørt hele vejen fra en by ved Roskilde til Hellerup nord for København, hvor min mor boede. Så jeg var meget glad, da jeg blev lukket ud af kassen.

Det var et kæmpestort hus, vi først boede i. Nærmest et højhus, syntes jeg. Der

var både en trappe ned til en kælder og en trappe op til der, hvor mors soveværelse lå.

Da jeg kom ud af kassen ude i havestuen – sådan én havde min mor også, dér hvor vi boede før – kom Marley ned for at hilse på mig. Det er ham med den flotte orange–røde pels på tegningerne.

Jeg tror, min storebror var lidt genert over at møde mig. Han havde jo været alene i tre måneder, da jeg kom. Jeg var ikke genert, jeg ville bare lege. Så Marley viste mig alle værelserne i det store hus, også dem i kælderen og dem på etagen, hvor mors soveværelse lå.

Vi løb rundt efter hinanden og legede, og min storebror og jeg blev hurtigt gode venner.

Den første dag var en lang og dejlig dag. Min mors familie kom senere på dagen for at se mig, så til sidst var jeg meget træt.

Det var godt, at min storebror havde vist mig alle de værelser, vi havde, så jeg kunne lægge mig op i mors soveværelse og sove. Mens jeg lå og sov, kom min storebror op – og så sov vi tæt sammen den første nat, vi boede hos min mor i det store hus.

Da Marley havde vist mig alle værelserne i det store hus, lagde vi os til at sove sammen

2. KAPITEL

Da Marley blev syg

Min storebror og jeg havde nogle dejlige dage i det store hus. Vi fik masser at spise, så vi kunne vokse. Marley var meget større end mig. Jeg tror, det er fordi, han er tre måneder ældre end mig, men jeg tror måske også, at det er fordi, Marley virkelig godt kan lide mad.

Når vi fik kyllingestykker på hver vores tallerken, gik der ikke ret lang tid, før han begyndte at spise af min tallerken, selv om jeg slet ikke var færdig med at spise. Jeg spiser nemlig ikke lige så hurtigt, som han gør – også fordi min mund er meget mindre end hans.

Min mor var nu god til at sørge for, at Marley ikke spiste al min mad – og hun fortalte mig, at han jo ikke gjorde det for at drille mig, men fordi hans mave også var meget større end min. Så jeg blev ikke sur på ham – ikke ret meget, i hvert fald. Nogle gange spiste vi hver for sig, men der var altid masser af mad til os begge to.

Jeg synes, at det var mest hyggeligt, når vi spiste sammen, men nogle gange kom min storebror til at spise så meget mad på kort tid, at han kastede op, når vi legede sammen bagefter.

Nogle dage efter jeg var kommet, blev Marley rigtig syg. Han lå bare og sov og gad slet ikke lege med mig. Først blev jeg ked af det og troede, at han var sur på mig over et eller andet – måske over, at jeg fik ham til at lege, når

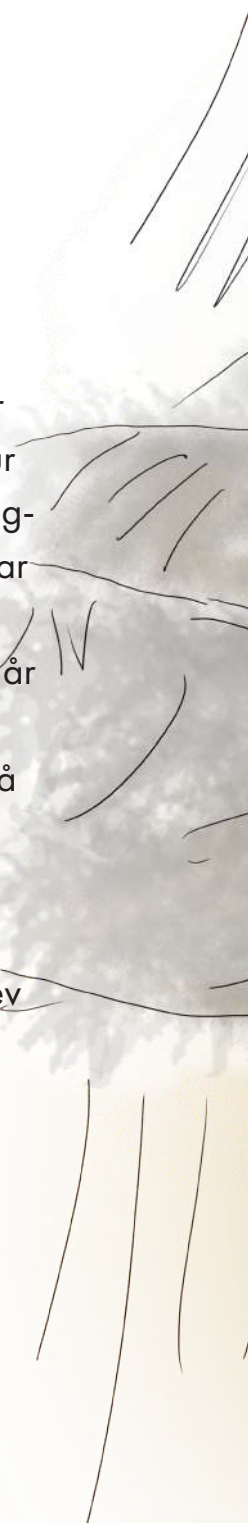

Nogle dage efter jeg var kommet, blev Marley rigtig syg. Han lå bare helt stille og gad ikke lege med mig, og så vidste jeg, at der var noget helt galt

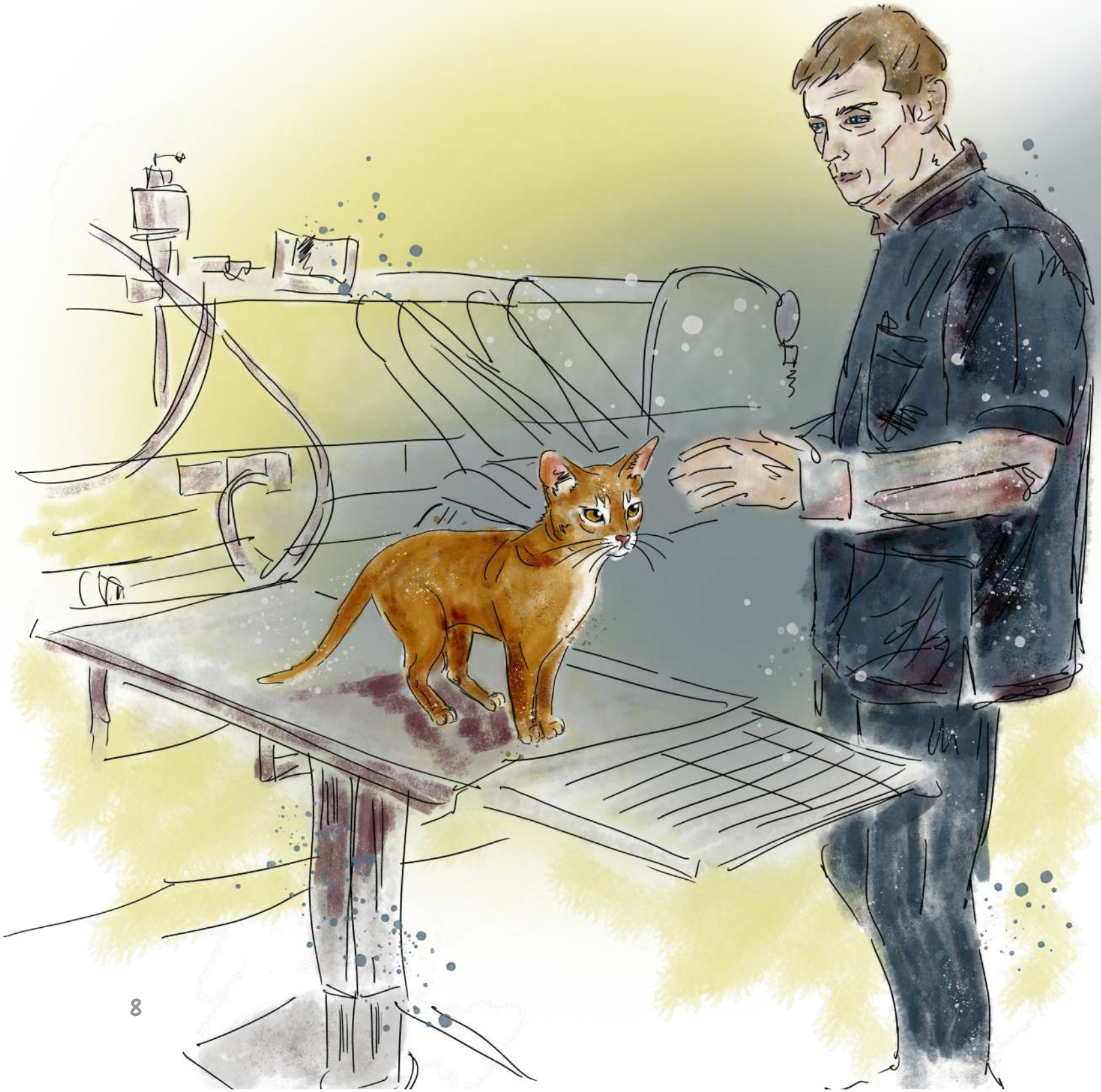

han havde så meget mad i maven, at han kastede op. Men det var ikke derfor – og når jeg kom over til Marley og lagde mig hos ham, slikkede han også min pels, som han plejede. Men han havde det ikke godt, kunne jeg mærke. Han havde også nogle mærkelige og store, røde pletter på tungen, kunne jeg se.

Jeg blev rigtig bange for, at jeg skulle miste min storebror – jeg havde jo kun lige lært ham at kende og var blevet meget glad for ham, så det kunne jeg næsten ikke holde ud at tænke på.

Til sidst kørte min mor ham til dyrlægen. Han hedder Stig, og ham kendte jeg godt. Det var ham, der havde stukket mig med en sprøjte, da jeg var helt lille. Jeg fik forklaret dengang, at det var for at jeg ikke skulle få sygdomme, og Doktor Stig var meget sød, selv om det gjorde ondt, da han stak mig.

Så jeg sagde til Marley, at han ikke skulle være bange. Han skulle sørge for at blive rask, for jeg ville ikke miste ham, sagde jeg til ham. Men Doktor Stig stak ham ikke – han gav ham en masse piller med hjem, og vores mor fik besked på, at Marley skulle tage dem, så ville han blive rask.

I de næste dage lagde jeg mig tit op til min storebror for at se, om han fik det bedre. Og det gjorde han heldigvis.

Efter nogle dage var han så frisk, at han kunne lege med mig igen. Det varede ikke længe, før vi løb rundt i hele huset. Vi lavede vist lidt ballade – for vi fik skældud af vores mor. Så vidste jeg, at Marley var helt rask igen.